

ПОВѢСТЬ.

Гнѣздо на Врабца.

Едно дѣтенце тичаше и выкаше сосъ радость камъ майка си. Виждь мале! що имамъ въ шапка-та си. — Матерь. то е врабець птица гдѣ я улови? — Дѣте. Тая сутрена видѣхъ гнѣздо-то. и вечерь-та отидохъ скрытомъ и прежде да мя усѣти птица-та, уловихъ я за крылѣ-те. — Матерь. и сама ли бѣ въ гнѣздо-то? — Дѣте. Бѣха и мали-те й толко бѣха малы щото юще пирушины не имаха, за да побѣгнатъ. — Мотерь и що ще сториншъ тая птица? — Ще я положимъ въ кафесъ и ще го закача въ жилището си. — Мат. А малы-те окаяни? — Дѣт. Ще земна и ихъ и ще ги отхраня; абие сега отходямъ. — Мат. Жалко ми е защо не имашъ время. — Дѣт. И не е далекъ срецо голема-та череша. — Мат. Добрѣ, но сега ще дойдатъ да тя земнатъ; войни-те са негли на порта-та. — Дѣт. Войни да мя взематъ! — Мат. Да! царь-атъ е повелѣлъ да запратъ въ темницата отца своего, и ще запратъ и тебе и сестра ти. — Дѣт. Увы! Боже мой! и що ще ны чинатъ? — Мат. Ще Вы затворятъ въ мало жилище, и не ще имате вече изволеніе да излазате. — Дѣт. Колко ловиъ е царь-атъ! Мат. Той не ще Ви стори ни най мало зло, онъ ще ви дава ежедневно да ядете и пиете, но токмо не ще имате утѣшеніе да мя виждате. —